

[Villemoes.]

at det er til Skade for Beskæftigelsen, til Skade for Indtjeningsvevnen. Jeg nævner udtrykkeligt Beskæftigelsen, fordi jeg har det Indtryk, at en Lov som denne er tveægget. Hvis disse mellemstore eller rettere sagt forholdsvis smaa Baade faar endnu vanskeligere ved under en haard international Konkurrence at faa det til at løbe rundt, vil det simpelt hen kun betyde Oplægning og dermed mere Arbejdsløshed blandt de Folk, hvis Livsstilling det nu engang er at være Søens Mænd. Jeg har desværre ikke de Tal ved Haanden, det drejer sig om; jeg bad det ærede 12te Medlem for 2den Kreds (Kantsø) give mig sin Seddel med de eksorbitante Beløb, som det ærede Medlem mente, Skibsfarten havde tjent. Jeg ved, at Aaret 1937 var et meget guldrandet Aar, men for den nævnte Type Skibe er det det eneste Aar af den Slags, jeg erindrer siden Verdenskrigen.

Hendriksen: Mit Parti kan ikke tiltræde det foreliggende Lovforslag. Vi finder Forslaget uden virkelig saglig Begrundelse, og jeg kan ikke ret vel tænke mig, at man fra nogen Side i Alvor vil paastaa, at den danske Handelsflaade er utilstrækkeligt bemanded. Jeg tror, jeg har Lov til at hævde — det er ogsaa mit Indtryk af de Udtalelser, den højtærede Handelsminister fremsatte, for øvrigt ogsaa af de Udtalelser, det ærede 12te Medlem for 2den Kreds fremsatte —, at man vil være enig i, at den danske Handelsflaades Bemanding ud fra rent sikkerhedsmæssige Hensyn paa Søen fuldt ud er fyldstgjort ved Opfyldelsen af Bekendtgørelse af 6. Januar 1933. Da der saaledes ikke, i hvert Fald ikke efter min og mit Partis Opfattelse, er nogen saglig Begrundelse for Forslaget — for den Begrundelse, den højtærede Handelsminister har givet, anser jeg ikke for at være en saglig Begrundelse —, maa jeg, ogsaa under Henvisning til den Henvendelse, Dansk Dampskibsrederiforening under 6. Februar d. A. har tilstillet den høje Regering og Rigsdag, og i hvilken Henvendelse der er givet en Række Oplysninger, ogsaa om Skibsfartsforholdene i andre Lande, afvise Forslaget som upaakrævet.

De Byrder, Forslaget paalægger dansk Skibsfart, anslaaes til et Beløb mellem 300 000 og 400 000 Kr. pr. Aar og bidrager naturligvis, i hvert Fald i nogen Grad, til at forøge Vanskelighederne for den danske Handelsflaade. Man maa jo vel erindre — det synes man fra visse Sider hyppigt at glemme —, at Skibsfarten er et inter-

nationalt Erhverv, og at der maa tages Hensyn til Konkurrenterne i en ganske anden Maalestok, end Tilfældet er, naar Talen er om et lukket Marked. I Forvejen er Skibsfarten stedmoderligt behandlet. Jeg tror, man har Lov til at sige, at dansk Skibsfart er Landets taalmodigste Erhverv; det kræver ikke Statsstøtte, det kræver overhovedet intet ud over at faa Lov til at gøre sin samfundsnyttige Gerning i Fred. Gennem den fuldkommen urimelige Merindkomstbeskatning blev Skibsfarten ramt uhyre haardt og maatte af sin betydelige Fortjeneste i 1937 udrede saa store Summer, at dette gode Aars Fortjeneste, der skulde have været anvendt til at dække de mange Huller, som de forudgaaende daarlige, til Dels endog meget daarlige Aar havde slaaet inden for Skibsfarten, for en meget stor Dels Vedkommende gik i Statskassen i Stedet for til Konsoliderings- og Fornyelsesformaal. Hvis man vilde yde Skibsfarten Støtte, kunde den høje Regering ikke gøre dette paa nogen bedre Maade end ved at ophæve Merindkomstbeskatningen.

Under Forhandlingerne i det andet høje Ting er det af den socialdemokratiske Ordfører udtalt, at Søneringsloven vilde blive yderligere revideret til Efteraaret, og han tilføjede, at der vilde blive foretaget gennemgribende Ændringer i den. I Anledning af denne Udtalelse og af de Bemærkninger om det samme Emne, som den højtærede Handelsminister og det ærede 12te Medlem for 2den Kreds (Kantsø) for et Øjeblik siden fremsatte, vil jeg gerne advare den højtærede Handelsminister imod at gaa ind for en saadan gennemgribende Revision, der ganske sikkert — naar man kender Tendensen, og den kender man jo efterhaanden — kun kan medføre, at Skibsfarten yderligere belastes med Udgifter, som den kun vanskeligt kan bære, saaledes at Forholdet til Slut vil blive det, at Skibsfarten helt forarmes. Der maa tages et rimeligt Hensyn til Erhvervets økonomiske Bæreevne. Det glædede mig da ogsaa, at det ærede 12te Medlem for 2den Kreds udtalte, at man maatte gaa frem med en vis Forsigtighed, fordi det store Skibsfartsland England ikke havde fundet det betimeligt at ratificere Genèvekonventionens Bestemmelser. Det er rigtigt; man maa gaa frem med en vis Forsigtighed, og denne Forsigtighed maa i Virkeligheden være af en saadan Karakter, at man ikke indlader sig paa at foretage gennemgribende Ændringer, som ikke de store Søfartslande gaar ind for.

Det ærede 12te Medlem for 2den Kreds